

Μια φορά κι έναν καιρό...

3. Τριαντάφυλλο και γαρδένια

Τάξη Γ΄

Βιβλίο 2γ

Όνομα: _____

Επώνυμο: _____

Τάξη: _____

Η λίμνη της Λειλάνθης

- Τι ωραία που μυρίζεις, παππού! λένε τα παιδιά. Μοσχομυρίζεις γαρδένια και τριαντάφυλλο. Παππού, πες μας ένα παραμύθι.
- Γεμάτο παραμύθια είναι το χωριό μας. Να! Κοιτάξτε εδώ, στον τοίχο. Βλέπετε αυτό το βότσαλο ανάμεσα στις πέτρες; Είναι βότσαλο από τη λίμνη της Λειλάνθης.
- Και πού είναι αυτή η λίμνη;
- Στη φαντασία μου. Φανταστείτε λοιπόν κι εσείς, παιδιά, τη λίμνη της Λειλάνθης.
- Είναι σαν κρύσταλλο, λέει η Αϊνούρ.
- Είναι σαν καθρέφτης, λέει η Ζεχρά. Καθρεφτίζει τον ουρανό.
- Μπράβο, λέει ο παππούς ο Γιάννης. Η λίμνη της Λειλάνθης είναι ο καθρέφτης μιας νεράιδας.

π α ι δ ά κ ι α π α ι δ ά κ ι α

1. Ο μαγικός μου χάρακας άγγιξε τις λέξεις και χάθηκαν οι τόνοι (´) και τα διαλυτικά (¨). Μπορείς να τα ξαναβάλεις και να ξεχωρίσεις τις λέξεις;

κεικ

Αινουρ

γαιδουρι

ταιζω

Μαιος

νεραιδακι

Λειλα

γαιδαρος

νεραιδα

χαιδευω

Λέξεις με διαλυτικά

Λέξεις χωρίς διαλυτικά

2. Μπορείς να με βοηθήσεις; Συμπλήρωσε τα κενά με τις λέξεις: και, αλλά, ή, που, γιατί, όταν.

Ο παππούς ο Γιάννης λέει το παραμύθι της Λειλάνθης. _____
λέει παραμύθια ο παππούς ο Γιάννης, κανένας δε μιλάει. Η Αϊνούρ _____
_____ η Ζεχρά ακούνε το παραμύθι.

– Ποιος ξέρει πιο πολλά παραμύθια; Ο παππούς ο Γιάννης _____ ο παππούς ο Τάκης; ρωτάει η Αϊνούρ.

– Ο παππούς ο Γιάννης ξέρει πιο πολλά παραμύθια _____ είναι πιο μεγάλος, απαντάει η Λειλά.

– Και ο παππούς ο Τάκης λέει πολλά παραμύθια, _____ δεν ξέρει παραμύθια για νεραίδες. Αυτός λέει μόνο παραμύθια _____ έχουν μάγισσες.

Η Λίμνη της Λειλάνθης Β.

– Ήταν και δεν ήταν, κάποτε ήταν μια βασίλισσα νεράιδα. Την έλεγαν Λειλάνθη. Στα μαύρα μαλλιά της είχε μενεξέδες. Στο άσπρο φουστάνι της είχε μαργαρίτες. Η καλή Λειλάνθη ήταν σαν ζωγραφιά. Μια μέρα την είδε ένας κακός δράκος.

«Νεράιδα γιαχνί!» φώναξε. «Ο πιο καλός μεζές!» Και την κυνήγησε. Μπροστά η Λειλάνθη, πίσω ο δράκος, τρέχουν, τρέχουν και πηδάνε πάνω από ψηλά σεράγια κι από χαμηλά τσαντίρια. Μπαίνουν σε γειτονιές, βγαίνουν από σπηλιές... Μέρα νύχτα τρέχουν σαν δύο αθλητές. Κουράστηκε η Λειλάνθη. Κοίταξε πίσω της, είδε τον δράκο. Ήταν μικρός, γιατί ήταν μακριά. Κάθισε η Λειλάνθη στο ζαχαροπλαστέιο. Έφαγε σάμαλι ζεστό, ήπια σερμπέτι κρύο. Ξεκουράστηκε, σηκώθηκε και τρέχει πάλι.

Αυτή τρέχει, αυτός πετάει, αυτή κλαίει, αυτός γελάει.

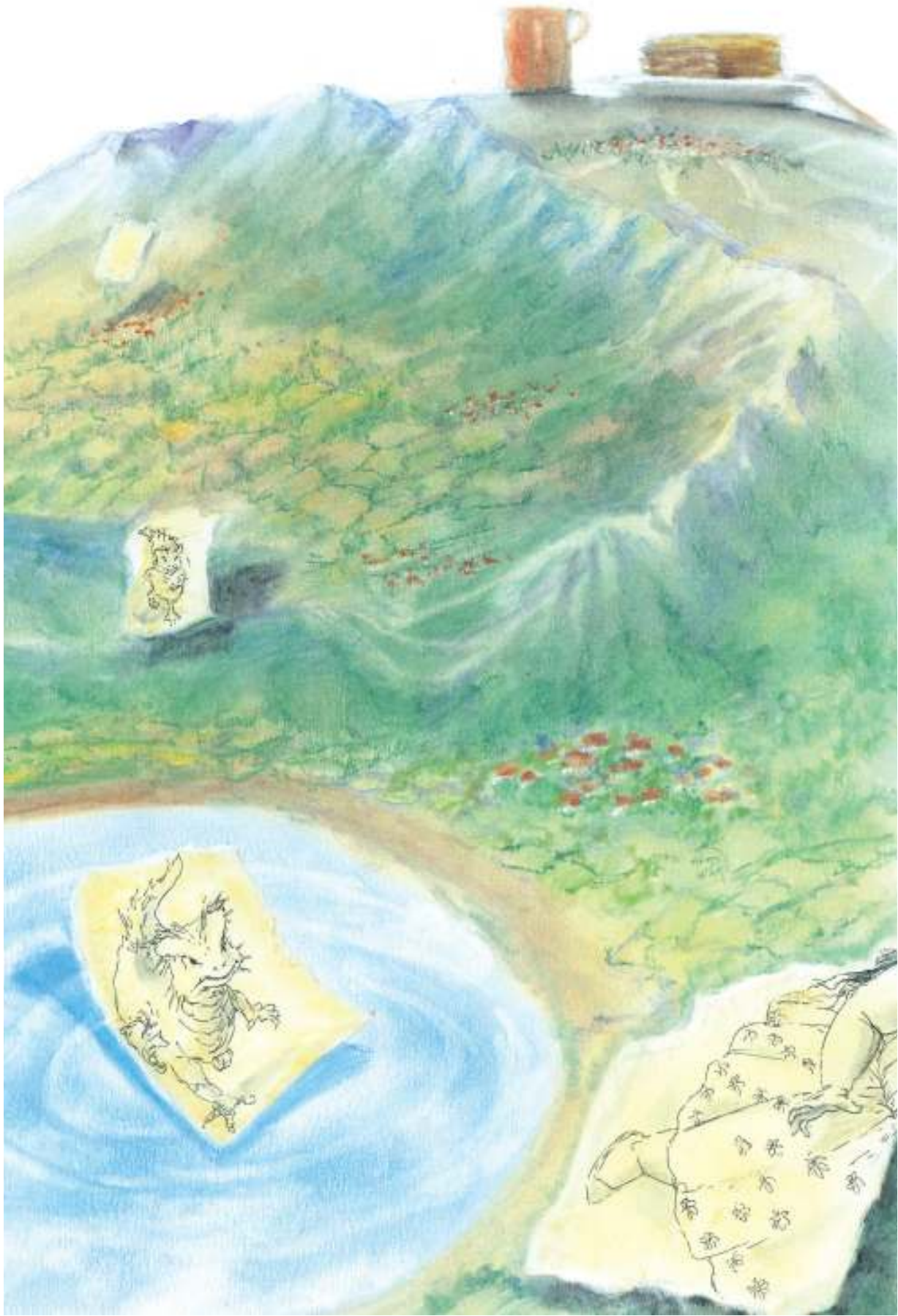
Μπροστά η Λειλάνθη, πίσω ο δράκος, περνάνε πλούσιες χώρες και φτωχά χωριά, αυλές χωρίς λουλούδια, χωράφια με καπνά. Ανεβαίνουν ανήφορους, κατεβαίνουν κατήφορους...

Κοιτάζει πάλι πίσω της, βλέπει ξανά τον δράκο. Τώρα είναι μεγάλος, γιατί είναι κοντά.

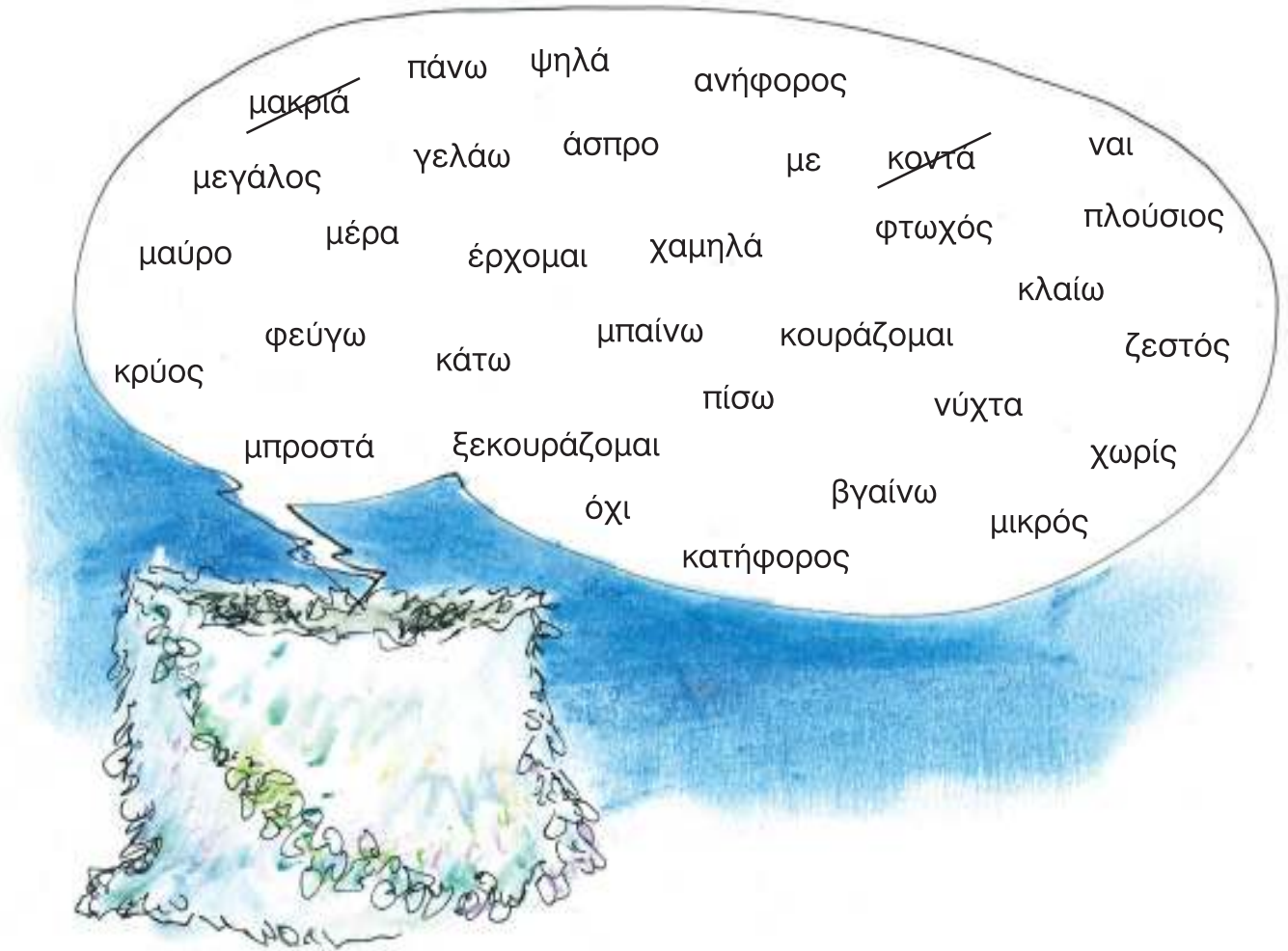
«Ναι!» φωνάζει ο δράκος δυνατά. «Όχι» λέει σιγά η Λειλάνθη. Ρίχνει πίσω της τον καθρέφτη της. Ο καθρέφτης γίνεται λίμνη. Πλαφ! Πέφτει μέσα ο δράκος και πνίγεται.

– Καλά να πάθει! λένε τα παιδιά.

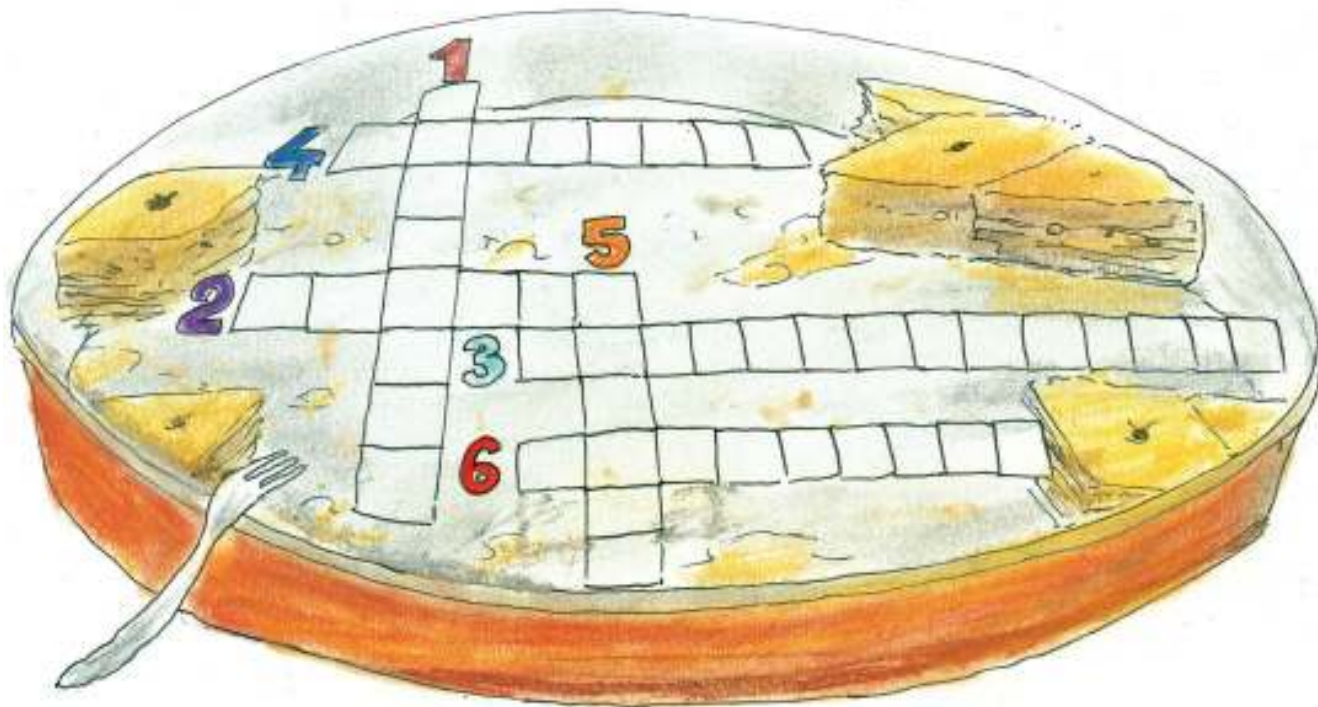

**1. Το σακούλι είναι γεμάτο με αντίθετες λέξεις.
Μπορείς να τις ξεχωρίσεις και να τις γράψεις σε ζευγάρια;**

<u>μακριά</u>	<u>κοντά</u>		

2. Μπορείς να με βοηθήσεις να λύσω το σταυρόλεξο;

1

Στα μαύρα μαλλιά της είχε μενεξέδες.

2

Του αρέσει πολύ η νεράιδα γιαχνί.

3

Εκεί κάθισε η Λειλάνθη για να ξεκουραστεί.

4

Το ήπιε η Λειλάνθη κρύο.

5

Αυτό το γλυκό το έφαγε η Λειλάνθη ζεστό.

6

Τον έριξε πίσω της η Λειλάνθη και έγινε λίμνη.

Ψέματα κι αφήθεια

– Λένε και οι νεραίδες παραμύθια στα παιδιά τους, παππού; ρωτάνε τα παιδιά.

– Βέβαια. Αλλά τα παραμύθια τους δεν είναι σαν τα δικά μας. Δε λένε αυτά που έγιναν χτες, πέρσι ή πριν από χίλια χρόνια. Λένε αυτά που θα γίνουν αύριο, του χρόνου ή χίλια χρόνια μετά.

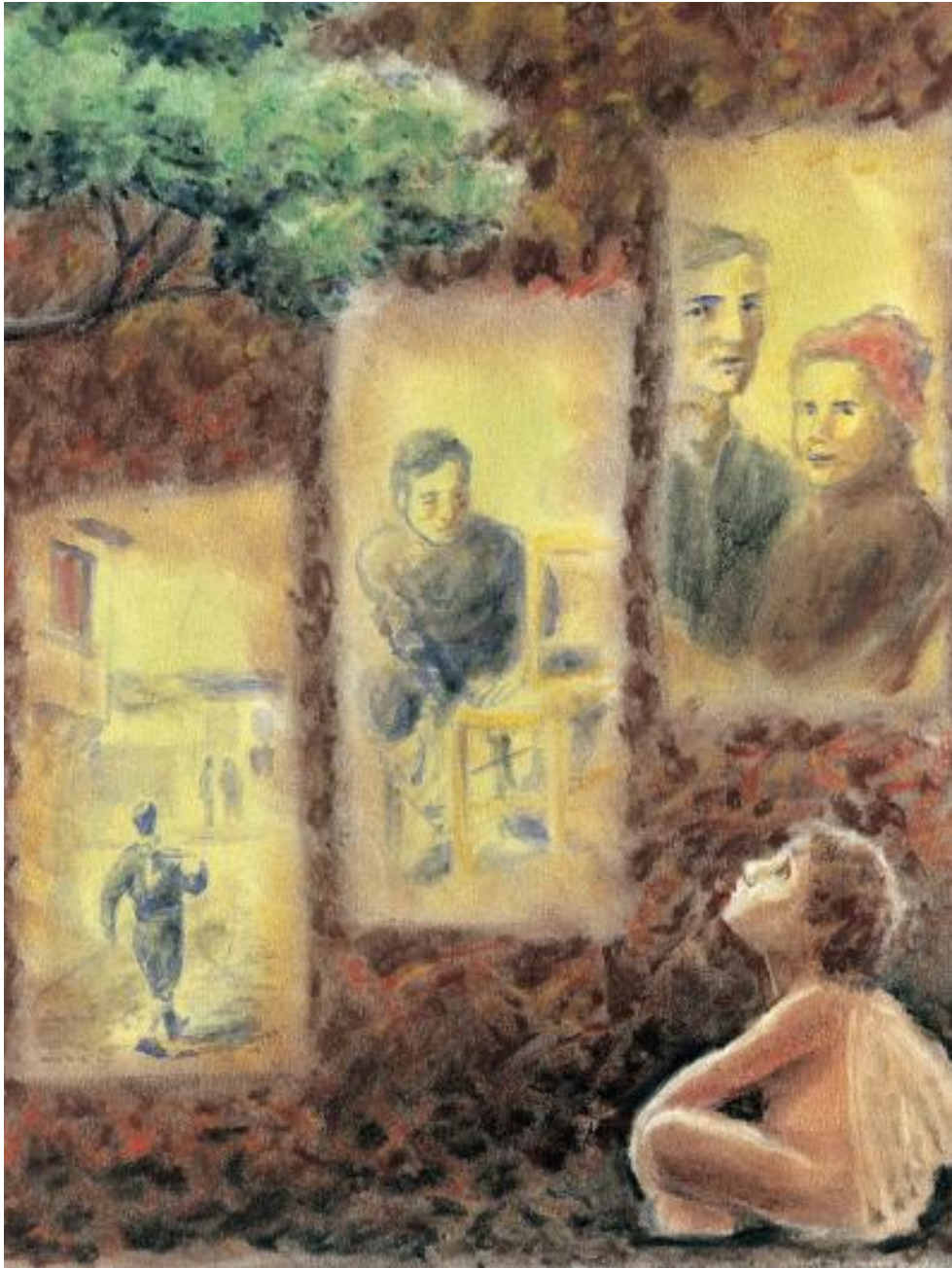
Ακούστε λοιπόν το παραμύθι μιας νεραίδας:

«Σε χίλια χρόνια θα γεννηθεί ένα αγοράκι με ωραία μάτια. Θα πει γάλα, θα φάει γιαούρτι, θα μεγαλώσει γρήγορα και θα γίνει ξυλοκόπος. Μια μέρα, ο Ξυλοκόπος με τα Ωραία Μάτια θα πάει στο δάσος. Θα κόψει με το τσεκούρι τη Μεγάλη Βελανιδιά. Θα βγει η ψυχή του δέντρου και θα του πάρει τη φωνή».

«Και δε θα ξαναμιλήσει ο Ξυλοκόπος με τα Ωραία Μάτια;» ρώτησε τη νεραίδα το νεραϊδάκι. «Όχι. Δε θα ξαναμιλήσει ποτέ. Αλλά μερικές φορές θα μιλήσουν τα μάτια του. Θα μιλήσουν για ξύλα και για σανίδια, για δουλειές και για λεφτά. Και μόνο μια φορά θα μιλήσουν για αγάπη».

«Θα παντρευτεί ο Ξυλοκόπος με τα Ωραία Μάτια, μάνα;»

«Βέβαια. Θα πάει στην πόλη, θα γίνει καρεκλός και θα παντρευτεί την Κοκκινοσκουφίτσα».

– Όχι, παππού, λένε τα παιδιά. Ο Ξυλοκόπος με τα Ωραία Μάτια δεν πήγε πουθενά. Ποτέ δεν έφυγε από το χωριό μας. Δεν έγινε ποτέ καρεκλάς. Και δεν παντρεύτηκε την Κοκκινোসκουφίτσα αλλά την Περπερίτσα. Η νεράιδα είπε στο παιδί της τρία ψέματα.

– Ψέματα κι αλήθεια,
έτσι είν' τα παραμύθια,
λέει ο παππούς ο Γιάννης.

Χτες πήγα στην πόλη.

Σήμερα πάω στη λίμνη.

Αύριο θα πάω στο ποτάμι.

Σε δύο μέρες θα πάω

στο διπλανό δάσος.

Την επόμενη Παρασκευή

θα πάω στη μαμά μου.

πάω	θα πάω
τρώω	θα φάω

μπαίνω	θα μπω
βγαίνω	θα βγω
βλέπω	θα δω
πίνω	θα πιω
βρίσκω	θα βρω
λέω	θα πω

θα πάω
θα πας
θα πάει
θα πάμε
θα πάτε
θα πάνε

θα μπω
θα μπεις
θα μπει
θα μπορούμε
θα μπειτε
θα μπουν

1. Τι θα κάνεις αύριο;

Αύριο...

1. **Θα φάω** (τρώω) ένα μήλο και _____ (πίνω)
ένα ποτήρι γάλα.

2. Μετά _____ (πάω) στη λίμνη και _____ (βρίσκω) τους φίλους μου.

3. Οι φίλοι μου κι εγώ _____ (λέω) ιστορίες.

4. Το βράδυ όλοι μαζί _____ (πάω) στο ξέφωτο και _____ (βλέπω)
το φεγγάρι.

5. Το φεγγάρι _____ (βγαίνω) πίσω από το μεγάλο βουνό.

6. Αργά τη νύχτα, εγώ _____ (μπαίνω) στο δέντρο μου και θα κοιμηθώ.

είμαι	θα είμαι
έχω	θα έχω
έρχομαι	θα έρθω
παίρνω	θα πάρω

- θα έρθω
- θα έρθεις
- θα έρθει
- θα έρθουμε
- θα έρθετε
- θα έρθουν

2. Οι είκοσι εννιά παππούδες και ο παππούς ο Γιάννης κάθονται στο καφενείο. Μπορείς να βρεις τι λένε; Συμπλήρωσε τα κενά.

Καφετζής: Καλημέρα, παππού Σταμάτη. Τι θα πάρεις;
 Παππούς Σταμάτης: _____ (παίρνω) έναν καφέ κι ένα λουκούμι.
 Καφετζής: Ωραία. Εσείς τι _____ (παίρνω);
 Δύο παππούδες: _____ (παίρνω) μια βανίλια κι ένα τσάι.
 Καφετζής: Ο παππούς Νικόλας τι _____ (παίρνω);
 Παππούδες: Ένα ασουρέ και μια πορτοκαλάδα.
 Καφετζής: Ο παππούς ο Γιάννης και ο παππούς Χασάν τι _____ (παίρνω);
 Παππούδες: _____ (παίρνω) μια βανίλια κι ένα κακάο.
 Καφετζής: Πού είναι ο παππούς ο Τάκης;
 Παππούδες: Δε _____ (έρχομαι) σήμερα.
 Θα μείνει στο σπίτι γιατί είναι συναχωμένος.

Βασιτάελο Βασιταού

– Τον καιρό των ονείρων έζησε εδώ ένας χαρούμενος τραγουδιστής, ο Ορφέας.

Ήταν Κυριακή και Πρωτοχρονιά. Ο Ορφέας πήγε περίπατο στο δάσος. Έκανε τούμπες στο χώμα, χόρεψε και τραγούδησε:

«Απ' όλα τα πετούμενα, οέ οέ,
ο γάιδaros μ' αρέσει, βασιτασέλο βασιτασό,
γιατί έχει αηδονιού φωνή, οέ οέ,
και δαχτυλίδι μέση, βασιτασέλο βασιτασό».

Πέρασαν δυο αγρότες.

«Τι σημαίνει οέ οέ;» τον ρώτησαν. «Και τι σημαίνει βασιτασέλο βασιτασό;»

«Τίποτα. Αυτές οι λέξεις δε σημαίνουν τίποτα».

Και πήρε πάλι τη λύρα του.
 «Πολλά ψέματα είπαμε, οέ οέ,
 να πούμε και μια αλήθεια, βατισσέλο βατισσό,
 ο κόκοράς μου γέννησε, οέ οέ,
 κι έκανε κολοκύθια, βατισσέλο βατισσό»
 τραγουδάει ο Ορφέας.

Ξαφνικά βλέπει μπροστά του δυο νεράιδες με φτερά.

«Γάλα και μέλι στα φτερά σας» τους λέει. «Τι θέλετε, παρακαλώ;»

«Μας φώναξες πολλές φορές. Ε, ήρθαμε λοιπόν» του απαντάνε οι νεράιδες.

«Εγώ» του λέει η μία «είμαι η Βατισσέλο». «Κι εγώ» του λέει η άλλη «είμαι η Βατισσό».

«Την περασμένη Κυριακή τραγούδησες πιο ωραία, Ορφέα».

«Το ξέρω» λέει αυτός. «Σήμερα δεν τραγουδάω καλά γιατί είμαι κρυωμένος. Αλλά την άλλη Κυριακή θα τραγουδήσω πάλι σαν αηδόνι».

«Εντάξει. Έλα τότε μαζί μας» του λένε οι δυο νεράιδες.

«Και τότε θα γυρίσω στο χωριό μου, βατισσέλο βατισσό;»

«Ποτέ δε θα γυρίσεις στο χωριό σου!»

«Αμάν, όχι! φωνάζει ο Ορφέας. Έχω γυναίκα και παιδιά.

Εγώ χωρίς τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου θα είμαι δυστυχισμένος. Τα τραγούδια μου θα είναι γεμάτα δάκρυα».

«Α, όχι! Εμείς δε θέλουμε να κλάψουμε. Θέλουμε να γελάσουμε» είπαν οι δυο νεράιδες. «Πήγαινε λοιπόν στη γυναίκα σου και στα παιδιά σου, Ορφέα. Αλλά του χρόνου την Πρωτοχρονιά θα έρθεις πάλι εδώ και θα τραγουδήσεις.

Μετά θα γυρίσεις πάλι στο χωριό σου. Και μετά από άλλο

έναν χρόνο, πάλι την Πρωτοχρονιά, θα έρθεις ξανά εδώ με τη λύρα σου. Τριακόσιες εξήντα τέσσερις μέρες τον χρόνο θα είσαι με τους δικούς σου. Αλλά μια μέρα τον χρόνο θα είσαι δικός μας. Μαζί μας θα κάνεις πάντα Πρωτοχρονιά, Ορφέα».

τραγουδάω	τραγούδησα	θα τραγουδήσω
παίζω	έπαιξα	θα παίξω

1. Μπορείς να με βοηθήσεις; Συμπλήρωσε τα κενά.

2. Σε λίγες μέρες είναι Πρωτοχρονιά.

Όλες οι νεράιδες θα κάνουν κάτι. Τι θα κάνει η καθεμία;

Η Βασιτισέλο θα χορεύει (χορεύω) και _____ (λέω) ποιήματα.

Η Βασιτισό _____ (τραγουδάω) και _____ (λέω) αινίγματα.

Η Νεράιδα με τις Σαράντα Κοτσίδες _____ (μαγειρεύω) και _____ (κάνω) τσάι για όλους.

Η Νεράιδα με τα Μεγάλα Αυτιά και η Νεράιδα με τις Τριάντα Κοτσίδες _____ (ζυμώνω) ψωμί.

Νεραιδάκι: Εγώ δε _____ (κάνω) τίποτα. Μόνο _____ (τρώω), _____ (πίνω) και _____ (χορεύω).

Νεράιδα: Όχι. Πρώτα εσύ _____ (βοηθάω) τη Νεράιδα με τις Σαράντα Κοτσίδες.

Τα άλλα νεραιδάκια: Κι εμείς _____ (μαζεύω) μαργαρίτες και _____ (στολίζω) το τραπέζι. _____ (Γράφω) ένα ποίημα για τη γιορτή στα κορακίστικα.

Νεράιδα: Ωραία! Και ο Ορφέας _____ (παίζω) τη λύρα του και _____ (τραγουδάω).

3. Εγώ όταν μεγαλώσω θα πάω στην Κίνα. Εσύ τι θα κάνεις όταν μεγαλώσεις;

Έτσι κι έγινε οι νεραΐδες

– Έτσι κι έγινε, λέει ο παππούς ο Γιάννης. Την επόμενη Πρωτοχρονιά, ο Ορφέας σηκώθηκε πρωί πρωί και έβαλε ένα στεφάνι από φύλλα στο κεφάλι του.

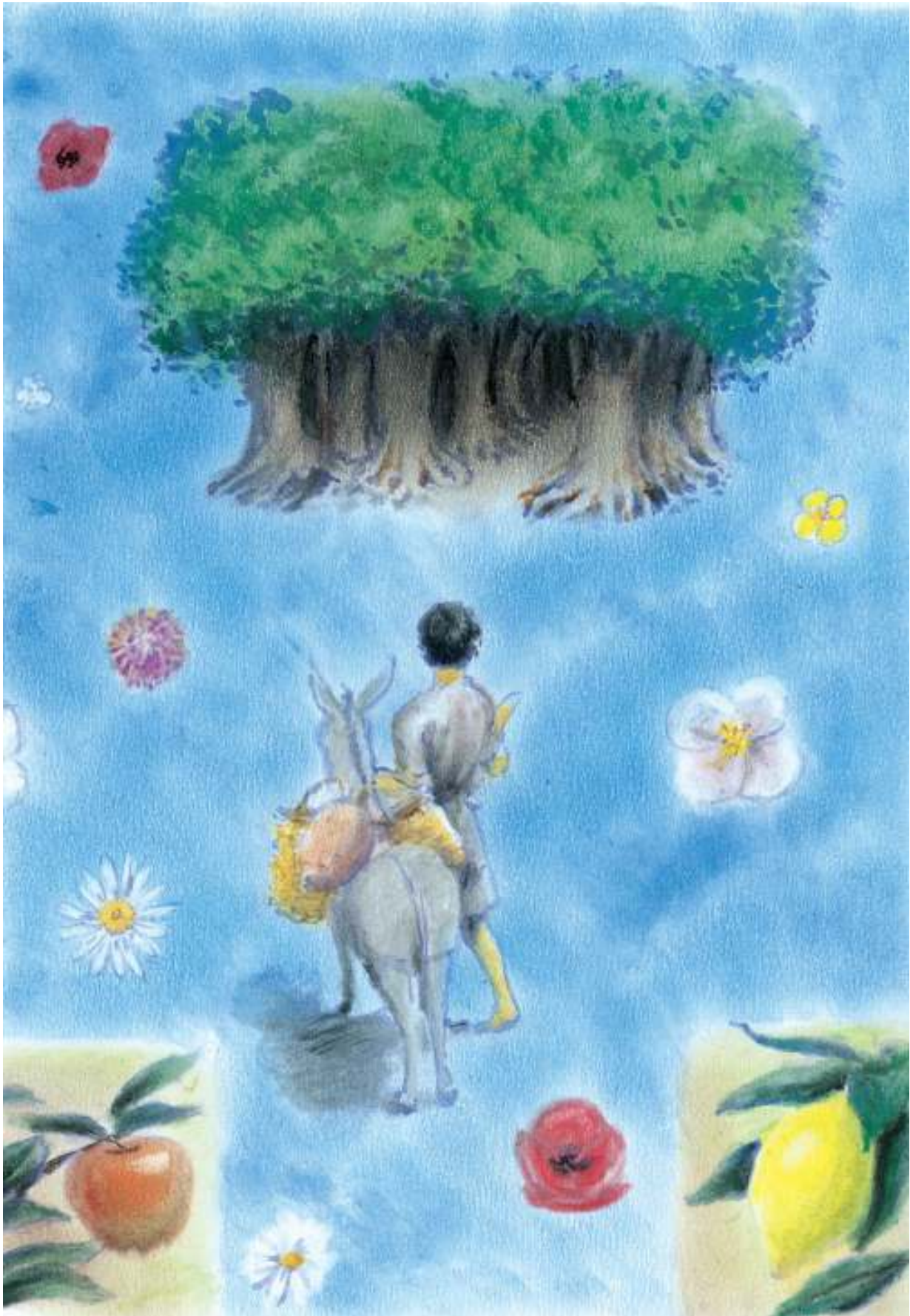
«Μην κλαις» είπε στη γυναίκα του. «Κι άλλοι τραγουδιστές πηγαίνουν στις νεραΐδες μια φορά τον χρόνο. Μερικοί πηγαίνουν μια φορά τον μήνα. Ένας φίλος μου πηγαίνει μια φορά την εβδομάδα». Πήρε τη λύρα του κι έφυγε. Στην πλατεία του χωριού τον περίμεναν όλοι οι αγρότες.

«Καλή χρονιά!» του είπαν. Και του έδωσαν καλάθια, στάμνες και πανέρια. «Κοίτα τι θα δώσεις στις νεραΐδες» του είπαν. «Θα τους δώσεις μήλα, πίτες, λάδι, τυρί, μέλι. Και τώρα, άκου τι θα τους πεις: Ευγενικές κυράδες, οι γεωργοί, οι βοσκοί και οι μελισσοκόμοι σας στέλνουν αυτά τα δώρα, μαζί με τα χαιρετίσματά τους».

Ο Ορφέας τα φόρτωσε όλα στον γάιδαρο και πήγε στο δάσος. Σε λίγο, οι αγρότες άκουσαν από μακριά φωνές, γέλια, μουσική και τραγούδια.

«Μπράβο, Ορφέα!» φώναξαν οι νεραΐδες. «Μουσικοί σαν εσένα γεννιούνται κάθε εκατό χρόνια».

Έτσι κι έγινε, λέει ο παππούς ο Γιάννης. Μετά από εκατό χρόνια γεννήθηκαν ο Ρουκ και ο Μπουκ. Αλλά δε γεννήθηκαν στο χωριό μας. Ήρθαν εδώ από πολύ μακριά.

**1. Το νεραϊδάκι μιλάει για τον Ορφέα και τις νεραϊδες.
Μπορείς να βρεις τι λέει;**

Χτες ο Ορφέας _____ (πάω) στο δάσος για να συνα-
ντήσει τις νεραϊδες. Τις _____ (βρίσκω) κοντά σε
μια λίμνη. Οι νεραϊδες _____ (βλέπω) τον Ορφέα.

– Ποιος _____ (Είμαι) εσύ; _____ (ρωτάω)
τον Ορφέα.

– _____ (Είμαι) ο Ορφέας. Σας _____
(φέρνω) δώρα από τους αγρότες, απάντησε ο Ορφέας.

– _____ (Ευχαριστώ) πολύ! _____ (λέω) τότε
οι νεραϊδες. Οι αγρότες είναι πολύ καλοί. Κάθε χρόνο μάς
_____ (στέλνω) δώρα. Και πέρσι μας _____

(στέλνω) δώρα. Κι εμείς αύριο _____ (στέλνω)
ένα ωραίο δώρο στους αγρότες.

– Τι _____ (στέλνω) στους αγρότες;

– Τώρα δεν _____ (μπορώ) να σου πούμε,
Ορφέα. Αύριο _____ (βλέπω).

φέρνω

έφερα

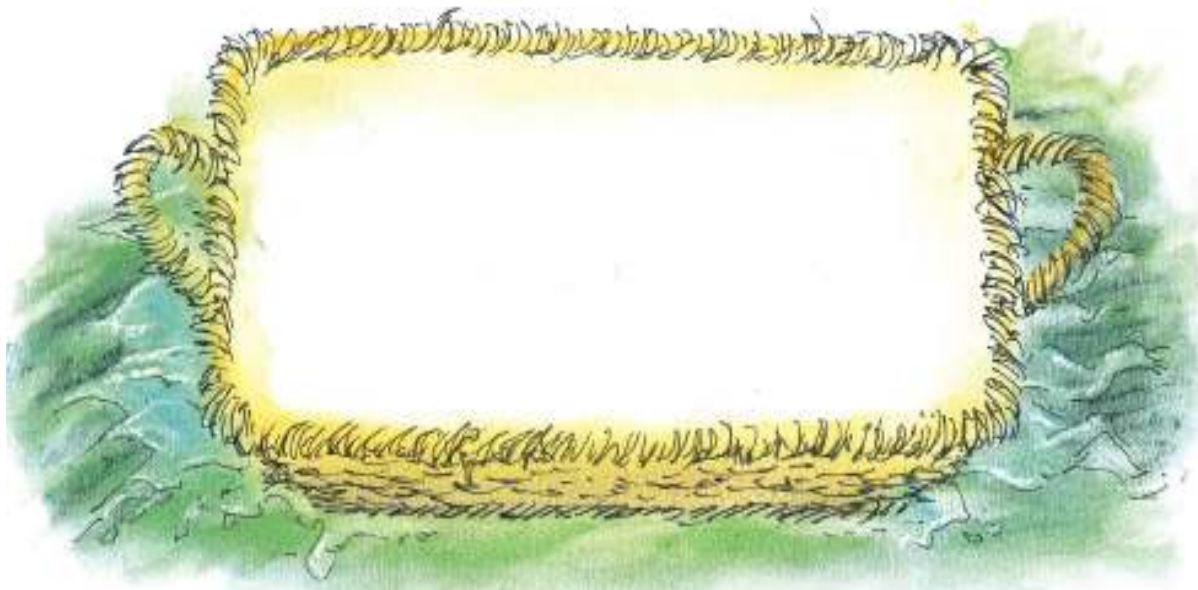
θα φέρω

στέλνω

έστειλα

θα στείλω

2. Τι δώρο νομίζεις ότι θα στείλουν οι νεραϊδες στους αγρότες; Ζωγράψέ το.

3. Πέρσι το νεραϊδάκι έφυγε από το δάσος του. Μπορείς να βρεις τι έκανε, τι κάνει, τι θα κάνει;

Το νεραϊδάκι έφυγε πέρσι από το δάσος του και _____
(ταξιδεύω) πολύ.

_____ (Πάω) σε πόλεις και χωριά, _____ (βλέπω)
καινούρια δάση και βουνά. _____ (Τρώω) παράξενα φαγητά
και _____ (βρίσκω) καινούριους φίλους.

Τώρα το νεραϊδάκι _____ (παίζω) με τους φίλους του στο
δάσος και _____ (κολυμπάω) στη λίμνη.

– Αύριο θα φύγω, λέει το νεραϊδάκι στους φίλους του.

– Και πού _____ (πάω);

– _____ (Πάω) σπίτι μου, _____ (βλέπω) ξανά τους
παλιούς μου φίλους και _____ (τρώω) ξανά τα γλυκά της
γιαγιάς μου. Αλλά δε θα σας ξεχάσω. Όταν _____ (πάω) σπίτι
μου, _____ (γράφω) μια κάρτα και θα σας τη στείλω.

Ο Ρουκ, ο Μπουκ και η Ντουκ

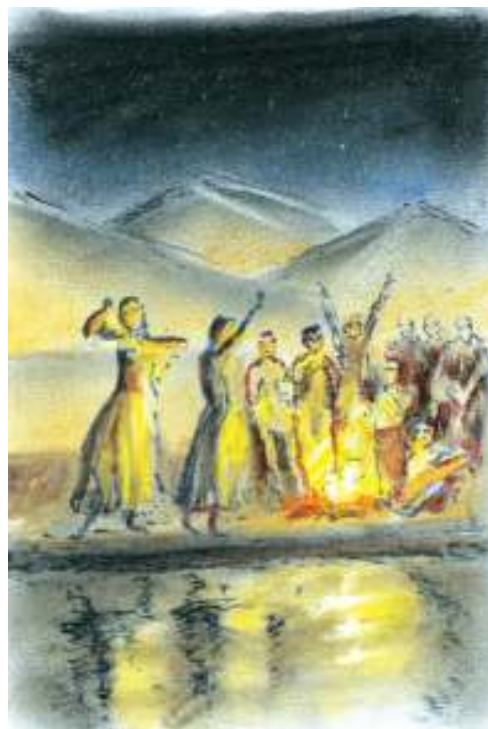
– Μια φορά κι έναν καιρό ήρθε εδώ ένα χρωματιστό караβάνι. Η δεξιά μεριά του ποταμού γέμισε τσαντίρια. Στο πιο φτωχό τσαντίρι έμεναν τρία αδέρφια: ο Ρουκ, ο Μπουκ και η Ντουκ. Ο Ρουκ είχε μόνο ένα κόσκινο, ο Μπουκ είχε μόνο ένα μαχαίρι και η Ντουκ είχε μόνο μία πέτρα.

Είναι μεσημέρι.

«Γιατί γυαλίζει η άμμος;» ρωτάει ο Μπουκ.

Ο Ρουκ παίρνει άμμο και την κοσκινίζει.

«Μπουκ! Ντουκ!» φωνάζει. «Το κόσκινο γέμισε χαλκό».

Αλλά κανένας δεν τον ακούει. Ο Μπουκ κόβει καλάμια για να φτιάξει καλάθια. Η Ντουκ βάζει την πέτρα στη φωτιά για να ψήσει ψωμί. Φυσάει ξαφνικά ένας μαγικός αέρας. Ρίχνει τα φύλλα από τα δέντρα στη γη. Ρίχνει και τον χαλκό από το κόσκινο πάνω στην καυτή πέτρα. Λιώνει ο χαλκός και γίνεται ταψί. Κόβει ο Μπουκ ένα καλάμι με τρύπες. «Κάποια νεράιδα έπιασε αυτό το καλάμι» του λέει ένας γέρος ψαράς. «Αυτές οι τρύπες είναι από τα δάχτυλα μιας νεράιδας». Ο Μπουκ γελάει. «Δεν υπάρχουν νεράιδες» λέει.

Τα τρία αδέρφια τρώνε το ψωμί. Μετά κοιτάζουν τα καινούρια τους πράγματα. Ο Ρουκ βάζει στο στόμα του το καλάμι και το φυσάει. Ο Μπουκ γυρίζει ανάποδα το ταψί και το χτυπάει. Τα δύο αδέρφια παίζουν μουσική και η Ντουκ τραγουδάει. Όλοι βγαίνουν από τα τσαντάρια και χορεύουν γύρω από τη φωτιά. Χορεύουν και οι νεράιδες στην αριστερή μεριά του ποταμού. Πολλά πανηγύρια γίνανε από τότε στο χωριό μας, με κρουστά και με πνευστά όργανα. Αλλά τόσο ωραία μουσική δεν ξανακούστηκε ποτέ, γιατί μουσικοί σαν τον Ρουκ και τον Μπουκ δεν ξαναγεννήθηκαν.

- Τι σημαίνει κρουστό; Τι σημαίνει πνευστό; ρωτάνε τα παιδιά.
- Πνευστό είναι το όργανο που βγάζει μουσική όταν το φυσάς. Κρουστό είναι το όργανο που βγάζει μουσική όταν το χτυπάς.
- Και πώς λέμε το όργανο που έχει χορδές;
- Το λέμε έγχορδο, λέει ο παππούς ο Γιάννης. Ο Ρουκ και ο Μπουκ έμαθαν μουσική στους οχτώ γιους τους, στους σαράντα εγγονούς τους και στους εννιά ανιψιούς τους. Α, μπρε, να και ο δικός μου ανιψιός, ο Θανάσης.

1. Εμείς μαθαίνουμε κορακίστικα. Στα κορακίστικα βάζουμε το **κα μετά από κάθε συλλαβή. Για παράδειγμα:**

**γά-τα γα-κα-τά-κα
σκύ-λος σκύ-κα-λος-κα**

Α! Κατάλαβα! Τι σημαίνει...

1. ...νε-κα-ρό-κα	Σημαίνει «νερό»
2. ...μύ-κα-τη-κα	Σημαίνει _____
3. ...χέ-κα-ρι-κα	Σημαίνει _____
4. ...μά-κα-τι-κα	Σημαίνει _____
5. ...σπί-κα-τι-κα	Σημαίνει _____
6. ...ά-κα-λο-κα-γο-κα	Σημαίνει _____

2. Μπορείς να με βοηθήσεις;

1. Πώς λέμε «καρέκλα» στα κορακίστικα;

2. Πώς λέμε «βιβλίο» στα κορακίστικα;

3. Πώς λέμε «τραπέζι» στα κορακίστικα;

4. Πώς λέμε «ψωμί» στα κορακίστικα;

3. Κι εγώ μαθαίνω ελληνικά. Μπορείς να με βοηθήσεις;

– Πώς το λέμε αυτό στα ελληνικά;

Το λέμε...

– Πώς το λέμε αυτό στα ελληνικά;

Το λέμε...

– Πώς το λέμε αυτό στα ελληνικά;

Το λέμε...

– Πώς το λέμε αυτό στα ελληνικά;

Το λέμε...

– Πώς το λέμε αυτό στα ελληνικά;

Το λέμε...

– Πώς το λέμε αυτό στα ελληνικά;

Το λέμε...

Ο πλούσιος καπνέμπορος και οι νεράιδες

Ο Θανάσης είναι φορτηγατζής. Είναι γιος της κυρα-Βασιλικής, της αδερφής του παππού.

– Θείε Γιάννη, λέει, σήμερα δε δουλεύω. Πάμε εκδρομή στο δάσος;

– Ναι! φωνάζουν τα παιδιά.

– Όχι, λέει ο παππούς ο Γιάννης. Όχι, ευχαριστώ, Θανάση. Πονάνε τα πόδια μου. Δεν μπορώ να περπατήσω.

– Δε θα περπατήσεις, θείε Γιάννη. Μπορούμε να μπούμε στο δάσος με το φορτηγό.

– Όχι, Θανάση, λέει ο παππούς. Δεν πρέπει να μπούμε στο δάσος με το φορτηγό. Κάποτε, ένας πλούσιος καπνέμπορος μπήκε στο δάσος με τη λιμουζίνα.

– Ναι! Βρουμ, βρουμ, βρουμ, οδηγεί ο πλούσιος καπνέμπορος. Οδηγεί και τραγουδάει. Και η φωνή του είναι σαν του γαϊδάρου.

Στο ξέφωτο τρώνε ασουρέ οι νεράιδες σε γυάλινο σοφρά.

– Παραμύθια, λέει ο Θανάσης. Δεν υπάρχουν νεράιδες.

– Υπάρχουν, λέει η Κατερίνα, αλλά είναι αόρατες. Λίγοι άνθρωποι μπορούν να τις δουν. Ο πλούσιος καπνέμπορος δεν τις είδε. Πάτησε τον σοφρά τους και τον έσπασε. Πάτησε το γλυκό τους και το χάλασε.

Οι νεράιδες θύμωσαν πολύ.

– Χα χα χα, γελάει ο Θανάσης. Και τι του έκαναν; Του πήραν τη φωνή;

– Όχι, λέει ο Οσμάν. Η φωνή του ήταν άσχημη. Δεν την ήθελαν οι νεράιδες. Αλλά η λιμουζίνα του ήταν ωραία. Δεν του πήραν λοιπόν τη φωνή. Του πήραν τη λιμουζίνα και την έκαναν χίλια κομμάτια.

– Καλύτερα να μην πάμε εκδρομή στο δάσος, λέει ο Θανάσης. Καλύτερα να πάμε εκδρομή στον κάμπο. Ο κάμπος δεν έχει νεράιδες. Έχει αγελάδες.

– Παντού έχει νεράιδες, Θανάση, λέει ο παππούς ο Γιάννης. Όλοι λένε ότι τα ξωτικά δεν μπορούν να φύγουν από τον τόπο τους. Μένουν λοιπόν στον τόπο τους και δεν πηγαίνουν πουθενά. Έτσι λένε όλοι. Αλλά εγώ λέω ότι οι νεράιδες πάνε παντού.

Θέλω να μάθω ελληνικά.

Μπορώ να μάθω ελληνικά.

Πρέπει να μάθω ελληνικά.

θα γράψω **να** γράψω

θα φάω **να** φάω

θέλω να γράψω	μπορώ να γράψω	πρέπει να γράψω
θέλεις να γράψεις	μπορείς να γράψεις	πρέπει να γράψεις
θέλει να γράψει	μπορεί να γράψει	πρέπει να γράψει
θέλουμε να γράψουμε	μπορούμε να γράψουμε	πρέπει να γράψουμε
θέλετε να γράψετε	μπορείτε να γράψετε	πρέπει να γράψετε
θέλουν να γράψουν	μπορούν να γράψουν	πρέπει να γράψουν

1. Μπορείς να βρεις τι λέει το νεραϊδάκι;

1. Γράφω με στίλο και μολύβι.	Εγώ μπορώ να γράψω χωρίς στίλο και μολύβι.
2. Η γιαγιά μου ράβει με βελόνα και κλωστή.	Η δική μου γιαγιά _____
3. Εμείς οι άνθρωποι ταξιδεύουμε με το τρένο ή με το αυτοκίνητο.	Εμείς οι νεραϊδες _____ με τα φτερά μας.
4. Εγώ παίζω με παιχνίδια από ξύλο και χαρτί.	Εγώ _____ με τον ήλιο και τη βροχή.

**2. Τα νεραϊδάκια πρέπει να πιουν γάλα, αλλά αυτά θέλουν να πιουν πορτοκαλάδα.
Τι πρέπει να κάνουν και τι θέλουν να κάνουν;**

3. Εσύ...

– ...τι θέλεις να κάνεις την Κυριακή;

– ...τι μπορείς να κάνεις ένα απόγευμα στο σπίτι σου;

– ...τι πρέπει να κάνεις όταν είσαι άρρωστος / άρρωστη;

Γιατί νεράιδα, γιατί νεράιδα

– Πού πήγε λοιπόν η Νεράιδα με τις Σαράντα Κοτσίδες; Ε, παππού;
Όταν έκοψε ο ξυλοκόπος τη Μεγάλη Βελανιδιά, πού πήγε η γριά
νεράιδα;

– Πήγε να βρει άλλο σπίτι. Κοιτάζει εδώ, κοιτάζει εκεί, βλέπει μια
άλλη βελανιδιά. Ήταν λίγο πιο μικρή από τη δικιά της, αλλά είχε
πολλούς σκίουρους και της άρεσε.

Τακ τακ, λοιπόν, χτύπησε την πόρτα.

«Άνοιξε, Μελπομένη! Βγες εσύ να μπω εγώ».

«Όχι!» απάντησε η Νεράιδα της Βελανιδιάς με τους Πολλούς
Σκίουρους.

«Σώπα και άκου, Μελπομένη. Πληρώνω καλά. Για δεξ εδώ: Έχω
χίλιες και μια φωνές στην τσάντα μου. Πάρε τη μία και κρατάω
τις χίλιες».

«Όχι!»

«Πάρε εσύ τις χίλιες και εγώ θα κρατήσω τη μία».

«Όχι!» είπε πάλι η Μελοπομένη.

«Πάρε όλες τις φωνές μου και δώσε μου το σπίτι σου. Άνοιξε, Μελοπομένη, σε παρακαλώ!».

«Εντάξει. Μπες και κάτσε. Φάε, πιες, κοιμήσου. Αλλά μετά φύγε, θεία Καλλιόπη. Δε δίνω το σπίτι μου σε κανέναν».

Όλο το δάσος περπάτησε με τα πόδια η γριά νεράιδα. Στάθηκε σε όλες τις βελανιδιές. Χτύπησε όλες τις πόρτες. Αλλά όλες οι βελανιδιές ήταν γεμάτες. Και όλες οι νεράιδες την έδιωξαν με φωνές. Κάθισε τότε κάτω και τράβηξε τις σαράντα κοτσίδες της μία μία. «Ποπό, τι έπαθα!» φώναξε. Και, ξαφνικά, μια ωραία μυρωδιά φτάνει στη μύτη της. Κοιτάει στον δρόμο και τι να δει; Έναν αραμπά!

Ήταν ένα παλιό κάρο χωρίς ρόδες. Αλλά, ναι! Το κάρο εκείνο ήταν από ξύλο βελανιδιάς. «Ζήτω!» φώναξε η γριά νεράιδα. «Το όνειρό μου είναι να γυρίσω τον κόσμο».

Λουλουδένιες ρόδες έβαλε στον αραμπά της η γριά νεράιδα. «Φλοξ! Ντικ! Ζορ! Αζόρ!» φώναξε. Τέσσερα αόρατα τσακάλια ήρθαν στα πόδια της. Τα έδεσε αυτή στον αραμπά της. «Άιντε, βουρ!» φώναξε. Και έφυγε σαν αστραπή μέσα στη νύχτα.

– Γιαγιά νεράιδα, γιαγιά νεράιδα,
τρέχα και στάσου, τρέχα και στάσου,
γιαγιά νεράιδα, γιαγιά νεράιδα,
κοίτα τον κόσμο με τα γυαλιά σου,
τραγουδάνε τα παιδιά.

Και ο παππούς παίζει μπουζουκάκι.

βγαίνω	βγες	βγείτε
μπαίνω	μπες	μπείτε
έρχομαι	έλα	ελάτε
τρώω	φάε	φάτε
πίνω	πιες	πιείτε
βλέπω	δες	δείτε
παίρνω	πάρε	πάρτε

1. Μια μαμά νεράιδα πήγε στην πόλη. Άφησε οδηγίες για το νεραιδάκι πάνω στο δέντρο. Η βροχή έσβησε μερικές λέξεις. Μπορείς να τις γράψεις;

2.

Θέλεις να μάθεις
το μυστικό του δάσους;
Ανοίχθηκε τις
σελιές.

Βγες (Βγαίνω) από το δέντρο.

_____ (Μπαίνω) στο παλιό σπίτι και

_____ (ψάχνω) στο μεγάλο δωμά-

τιο. _____ (Βρίσκω) ένα κίτρινο

μπαούλο. _____ (Ανοίγω) το μπαούλο, _____ (βλέπω)

καλά τι έχει μέσα. _____ (Παίρνω) το κόκκινο βιβλίο.

Μετά _____ (γυρίζω) στο δέντρο σου. Πρώτα _____

(τρώω) ένα βατόμουρο και _____ (πίνω) μια σταγόνα βροχή.

Μετά _____ (διαβάζω) το βιβλίο και μάθε το μυστικό του δάσους.

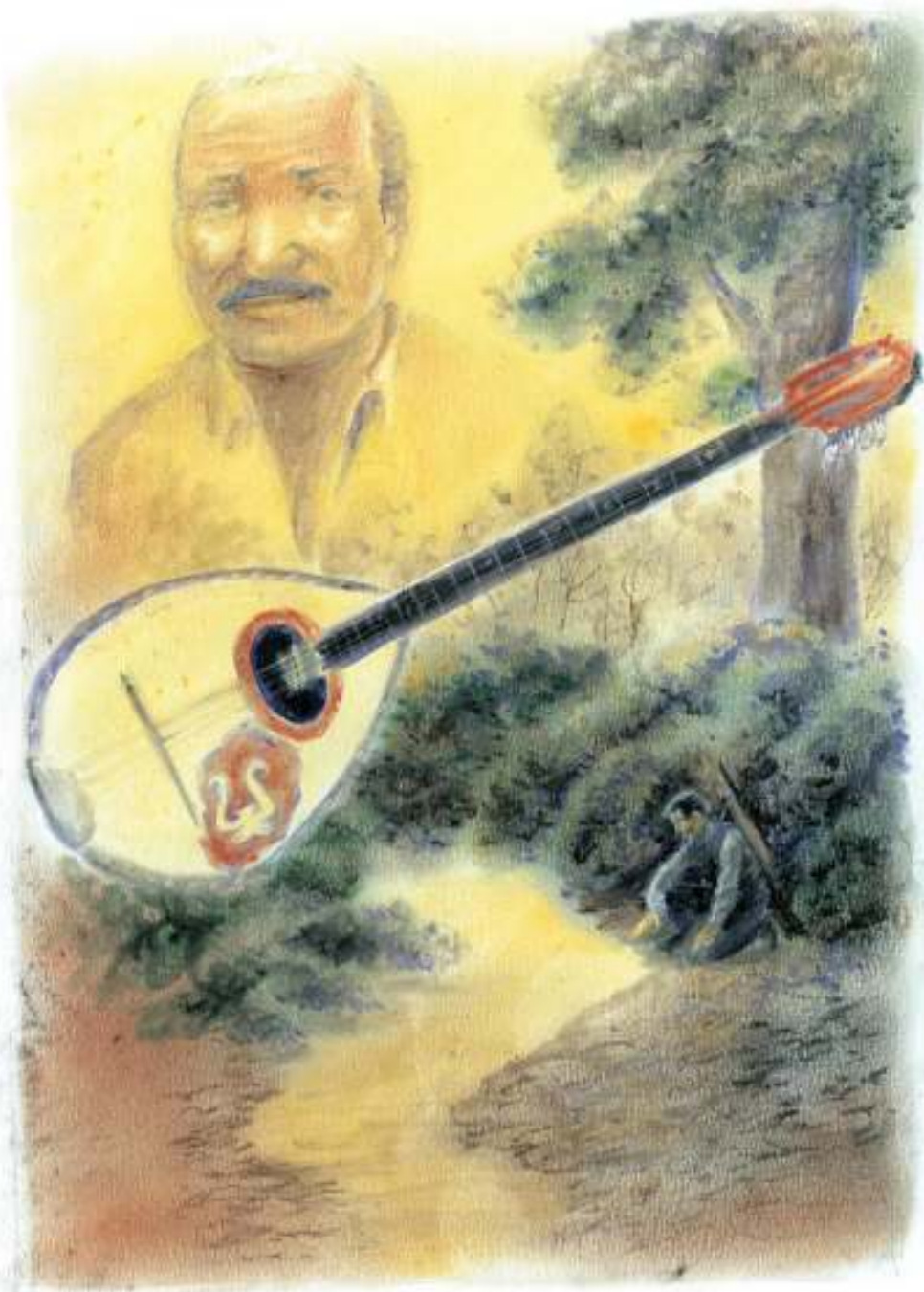
_____ (Γράφω) το μυστικό σε ένα χαρτί.

Στο τέλος _____ (ρίχνω) το βιβλίο στη λίμνη.

Μην πεις τίποτα σε κανέναν.

Ο μπαρμπα-Στέφανος

- Καλό μπουζούκι παίζεις, παππού, λένε τα παιδιά.
- Ξέρω και ταμπουρά. Αλλά ο μπαρμπα-Στέφανος ήξερε πιο καλά.
- Ποιος ήταν, παππού, ο μπαρμπα-Στέφανος;
- Ήταν ο δάσκαλός μου. Αυτός μου έμαθε μουσική. Ήταν καλός μουσικός ο μπαρμπα-Στέφανος.
- Και ο παππούς Νεσμεντίν είναι πολύ καλός μουσικός, λένε τα παιδιά.
- Βέβαια. Ο φίλος μου ο Νεσμεντίν είναι από μεγάλο σόι μουσικών. Είναι από το σόι του Ρουκ και του Μπουκ. Αλλά και ο μπαρμπα-Στέφανος ήταν από μεγάλο σόι μουσικών. Ήταν από το σόι του Ορφέα. Πολλές φορές φώναξαν τον μπαρμπα-Στέφανο οι νεράιδες στα πανηγύρια τους. Πάρα πολλές φορές έπαιξε μουσική και χόρευαν οι νεράιδες.
- Δεν υπάρχουν νεράιδες, λέει η Αϊνούρ.
- Αϊνούρ, λέει ο παππούς, τι ωραίο όνομα που έχεις! Αϊνούρ σημαίνει «φως του φεγγαριού». Με το φως του φεγγαριού στα μαλλιά του γύρισε μια φορά ο μπαρμπα-Στέφανος από το δάσος. «Καλημέρα, μπάρμπα!» του είπα. «Είδες πάλι τις νεράιδες;»
«Βέβαια».
- «Θέλω να τις δω κι εγώ!» φώναξα. Ήμουν τότε δεκαεφτά χρονών.
«Άκου τι θα κάνεις, Γιαννάκη» μου είπε ο μπαρμπα-Στέφανος. «Θα πας στο δάσος και θα βρεις την Πηγή των Πουλιών. Θα κρυφτείς

μέσα σε μια κουμαριά. Θα κοιτάξεις το νερό και θα περιμένεις. 'Όταν θα γίνει το νερό χρυσό, τότε θα δεις μπροστά σου μια νεράιδα».

Πήρα αμέσως το ντουφέκι μου και έφυγα.

– Γιατί πήρες το ντουφέκι, παππού;

– Γιατί το δάσος είχε πολλές πέρδικες. Μου άρεσαν ψητές στη σχάρα.

Μπιριμπιρίτ, Μπιριμπιρίτ

– Σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες περίμενα κρυμμένος μέσα στην κουμαριά. Ξαφνικά, το νερό έγινε χρυσό. Ήρθε τότε στην πηγή μια πέρδικα.

- Και, μπαμ, τη σκότωσες; Ε, παππού;
- Όχι, δεν τη σκότωσα. Ποτέ δε χτυπάω πουλί την ώρα που πίνει νερό.
- Ήπια η πέρδικα. Και μετά;
- Κολύμπησε στο χρυσό νερό και έγινε νεράιδα. Μια βασίλισσα νεράιδα με φτερά πέρδικας. Η νεράιδα έβγαλε τα φτερά της, τα κρέμασε σε ένα δέντρο, ξάπλωσε κάτω από το δέντρο και κοιμήθηκε.
- Έτρεξες τότε εσύ και άρπαξες τα φτερά της; Ε, παππού;

– Όχι, δεν τα άρπαξα. Δεν αρπάζω εγώ τα ξένα πράγματα. Κοιμήθηκε η νεράιδα, ξύπνησε, έβαλε τα φτερά της και έφυγε. Έφυγα κι εγώ. Πήρα το μονοπάτι, έφτασα στο ξέφωτο. Και ξαφνικά ξαναβλέπω μπροστά μου τη νεράιδα της χρυσοπηγής. Φοράει τα φτερά της και περπατάει καμαρωτή καμαρωτή, σαν πέρδικα. Με κοίταξε στα μάτια και τότε ξέχασα το όνομά μου. Αλλά αυτή το ήξερε.

«Δε με σκότωσες» μου είπε. «Δε μου έκλεψες τα φτερά μου. Δε με έβαλες στο κλουβί. Ευχαριστώ, Γιάννη. Είσαι καλός και ωραίος. Τι να σου χαρίσω;»

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησα.

«Με λένε Μπιριμπιρίτ».

«Χάρισέ μου έναν χορό, Μπιριμπιρίτ».

Χορέψαμε στον αέρα και ήταν σαν όνειρο.

Όλα τα νερά τραγούδησαν. «Μπιριμπιρίτ, Μπιριμπιρίτ» κελήδησαν όλα μαζί τα πουλιά.

– Και μετά, παππού; Μετά;

– Μετά σταμάτησε η μουσική. Σταμάτησε και ο χορός. Η Μπιριμπιρίτ άνοιξε τα φτερά της και έφυγε σαν ελικόπτερο. Έφυγε με τα καραβάνια των πουλιών. Δεν την ξαναείδα ποτέ και ποτέ δε θα την ξεχάσω.

– Γιατί δε θα την ξεχάσεις ποτέ, παππού;

– Γιατί, παιδιά μου, η Μπιριμπιρίτ χόρευε πάρα πολύ ωραία. Εφτά φορές σήκωσε το δεξί της χέρι και από το μανίκι της έπεσαν γαρδένιες. Άλλες εφτά φορές σήκωσε το αριστερό της μανίκι και έπεσαν τριαντάφυλλα.

Τριαντάφυλλο και γαρδένια

Η κυρα-Βασιλική είναι η αδερφή του παππού Γιάννη.

– Κυρα-Βασιλική, τη ρωτάει ο Ομέρ, ξέρεις γιατί μοσχομυρίζει ο παππούς;

– Γιατί φυτεύει γαρδένιες και πουλάει τριαντάφυλλα.

– Όχι, κυρα-Βασιλική. Ο παππούς μοσχομυρίζει γιατί χόρεψε κάποτε με μια νεράιδα.

